

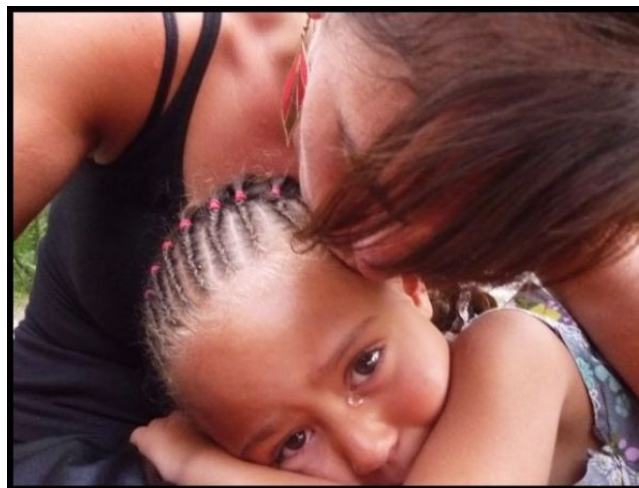
La por a no ser estimat

Avui és dia d'escola

Qüestions per al diàleg:

- 1 El primer dia d'escola, especialment a P3, és memorable, tant dins la classe com fora. Acabem de llegir el relat d'un pare que viu la separació dels seus fills des d'un punt de vista distant. En aquest cas, qui penseu que té més por a no sentir-se estimat: la mare, els bessons, tots tres? Per què?
- 2 Us veieu reflectits en el relat de la visita als avis? En quin sentit?
- 3 Al relat, és la iaia qui ho diu. Però, a nosaltres, se'ns ha escapat mai la frase Si fas això no t'estimaré? Què pot generar aquest tipus de frases en els nens des del punt de vista emocional?

Parlem-ne tots plegats!

Riiiiing!!! Acaba de sonar el despertador i la Joana es lleva del llit. Avui és un dia molt difícil per a ella, però sobretot per als bessons: la Núria i el Jordi. "D'aquí a uns minuts començaran l'escola i no en sortiran fins que siguin grans", pensa la Joana mentre els va vestint. Un cop mudats i esmorzats es dirigeixen tots tres cap a l'escola. Encara tenen un temps per compartir sensacions amb d'altres mares a la porta:

- El sistema no funciona bé!
- I la mestra? Aquesta noia,

què en sabrà, de nens, si no té fills! -comenta una iaia.

La Joana estava sentint-ho tot i se li estava fent tal nus a l'estómac que, per un moment, se li passar pel cap de tornar-se'n cap a casa amb els nens i buscar una excusa per no dur-los-hi. Sort que van obrir la porta. Però llavors va començar el show: allò era un embús, l'entrada estava atapeïda de mares, pares, avis, iPad's i unes senyoretes que se'n portaven els nens vés a saber on. La Joana ja ho estava passant prou malament, que així i tot es va afegir al grup de dol. Plora que ploraràs. Els bessons, en veure la mare -és clar-, no la van deixar sola. Allò era un concert... i una lluita. Una lluita entre mestra i mare per veure qui tenia més força. Un cop desallotjada la massa de familiars, començaren els disgustos i les crítiques, que acabaren finalment en un cafè de la cantonada. A l'escola, mentrestant, la Núria en una classe i el Jordi en una altra. El que faltava!

En acabar la jornada, la Núria havia estat molt bé, fins que va arribar l'hora del menjador. Llavors tornà a plorar; bé, ella i la resta de la classe. En Jordi, per la seva banda, va passar bona part del matí plorant i dient que volia la mama. Ni els dibuixos que els van posar, ni el conte, ni les joguines de la classe van canviar la seva cara de pena. Pobret, no m'estranya que es quedés adormit sobre la taula. Quin cansament de plorar!

A la tarda, un munt de gent amb una bateria de preguntes als seus caps s'amuntegava a la porta per rebre els nens.

Ara que ha acabat el curs, les sensacions han canviat: els nens s'ho han passat molt bé, s'han adaptat en poc temps, la Joana està més tranquil·la i confiada, tot i que encara li canvia la cara quan els nens esmenten la senyoreta.

Bé, crec que estem aprenent a no tenir por i a confiar.

El marit de la Joana